Fra Norgesreiſen.

M. A. Pederſon.

Paa Atlanteren.

Det rusler og gaar. Selv om der ſpares paa kullene gaar det allikevel fremover. For hvert propelſlag kommer vi længere bort fra vort land og vore kjære der og nærmere gamle Englands kyſter.

Og Atlanteren er ſom den pleier at være. I ſolſkin ligger den bred og blaa med ſmaa hvite ſkumpletter her og der. Men er himlen overſkyet er den graa og triſt. Den er ſig ſelv lik. Rolig er den aldrig. Selv om overfladen ſer rolig, jevn og ſtille ut gaar dog dønningerne brede og ſterke, ſom minder om ſvundne tiders ſtorme.

Men vi med norſk blod i vore aarer holder av Atlanteren enten den nu er blaa eller graa, enten den nu er i godt eller ondt lune. Vore fædre holdt av dens rullende, danſende bølger og de ſandt veien hen over dem. Atlanteren var deres ven og deres hemmeligheter har den bevaret indtil denne dag.

Igaarkveld ſat jeg paa dæk og ſaa hvorledes fuldmaanen ſteg op av bølgerne og hvorledes den ſtrødde ſit ſølv i en lang, bred ſtripe over havet henimot hvor jeg ſat. I denne ſtripe, ſiges der, kan man endnu ſe de gamle ſnekker med ſeil hvite ſom rimfroſt og med rækker av blanke, ſtraalende ſkjolde. Men ikke ſkal det være hver mand givet at ſaa ſe dem.

Om jeg ſaa dem? At fortælle derom faar heller bero til vi træffes engang. Der er nemlig ſaa mange ſmaa ſjæle i denne materialiſtiſke verden ſom ikke har vet paa ſligt noget og derfor tør jeg ikke ſkrive offentlig om dem. For de fleſte menneſker, utenfor dette blads læſere naturligvis, er det av ſtørre intereſſe at ſaa vite at „Adriatic," det ſkib vi ſeiler med, er 725 fot langt, 75 fot bredt og at her er over 2,000 menneſker ombord og blandt dem to prinſer, en engelſk, Prince of Teck, og en Prins Wilhelm av Sverige. Og den førſte gang jeg ſaa den ſidſtnævnte var han ikke tør. Men litt om ſen faar vi jo ſe at det tørre land kommer frem og ſnart blir hele verden tør.

Men en dag ſenere beſøkte han ſkandinaverne paa anden plads og underholdt ſig med os en lang ſtund og da var han rigtig koſelig og kjæk, akkurat ſom andre folk. Der var ogſaa mange andre ſtore mænd ombord ſaaſom pengefyrſter, biſkoper, ſkueſpillere og verdensberømte danſerinder hvis navn jeg aldrig havde hørt før. Men ſaa bør man jo ikke vente at vi, ſom har boet i jungelen ſaa længe, ſkal ha greie paa alle ſtore menneſker.

Paa alle de engelſke ſkibe jeg har reiſt med er der hver ſøndag blit holdt gudstjeneſte. Det vil ſige at en av officererne læſer den engelſke kirkes ritual med bønner, epiſtel og evangelium. Forſamlingen deltar i vekſellæsningen, ſalmeſangen og i kollekten til vaiſenhuſet for engelſke ſjømænds barn. Denne gudstjeneſte blev holdt paa formiddag. Om eftermiddagen hadde katolikerne ſit eget møte. Der var flere katolſke preſter ombord.

Men ſaa fandt vi ut at Sherwood Eddy var ombord og ſaa fik vi iſtand en ekſtra gudstjeneſte paa anden plads ſøndag aften og bad Eddy om at komme og tale til os. Det gjorde han og vi hadde en rigtig deilig ſtund. Eddy er ſtadig paa farten. Nu er han paa vei til Tyrkiet og Egypten hvor han ſkal virke i forbindelſe med Y. M. C. A.

Det er rart hvorledes Guds folk efterhaanden finder hverandre og hvorledes grændſen imellem dem og verden danner ſig likeſom av ſig ſelv. Og jeg tror at hvis vi virkelig lever Kriſtus ſkal vi ſlippe at ha ſaa meget beſvær med grændſen imellem Guds folk og verden ſom en del kriſtne ſynes at ha. Ti det er ſlik at hvor din ſkat er vil dit hjerte være. Og hvor dit hjerte er ſøker du dine ſkatte. De ſom tjener verden ſøker ſine ſkatte i denne verdens fornøielſer med drik og dans og ſpil. Og der finder de ſine venner og ſine brødre. Og ingenſteds kommer dette frem klarere end ombord paa et ſkib. Alle baade ſociale og andre henſyn er nu borte og enhver er det han er eller han er ſig ſelv.

Ombord paa et ſaadant ſkib er man jo ſom en liten verden for ſig ſelv avſkaaren fra ſine omgivelſer og med en befolkning ſom en liten by. Men ogſaa her kunde vi ſpore noget av den uro og utilfredshet ſom vor tids menneſker lider av. Skibene tjener penge i diſſe tider ſom kanſke aldrig før. Folk vil reiſe og de ſtuves ſammen i ſkibene ſom ſild i en tønde. Tilſtanden paa tredje plads paa dette ſkib var alt andet end roſværdig. Dette ſkib, ſom ſaa mange andre blev under krigen ombygget til transportſkib for tropper, og ſlig er det endnu. Man ſkal ikke ha ſet ſlike forholde paa tredje plads paa 20—30 aar. Tjenerſkabet ſer paa dette, ſer paa rederiets [illegible] begjærlighet og ſaa ſmitter det paa dem. Hvorfor ſkal ikke ogſaa de tjene mere? Og ſaa har man ſtreiker og medfølgende elendigheter.

Men dagene gik og mandag morgen fik vi de førſte glimt av grønne ſolbeſkinne-bakker i nord Frankrik. Vi laa i Cherbrug havn i flere timer. Mange av vore medreiſende forlot ſkibet der. Flere av dem reiſte forat beſøke deres kjæres grave paa de forſkjellige ſlagmarker i Frankrik og Belgien. En kvinde reiſte forat beſøke ſin mands og to brødres grave. For ſaadanne har krigen betyd noget.

Mandag eftermiddag forlot vi ſaa Cherburg og ſeilet nordover til Southhampton. Det var en uforglemmelig eftermiddag. Diſſe farvande ſom for et par aar ſiden boblede av undervands baate og miner laa nu ſaa ſmult og ſtille i ſolſkinnet ſom en mølledam. Til høire oppe i kanalen ſkimtet vi Jerſey og til venſtre for os laa det bekjendte Isle of Wight. Vi ſeilet tæt op under land og fik ſe Cowes, hvor Englands aarlige regatta finder ſted. Vi fik ogſaa et glimt av det berømte badeſted Ryde. Og ſaa kom vi op til perlen paa Isle of Wight, Dronning Victorias ſommer opholdsſted, Osborn Caſtle. Her tilbragte denne merkelige kvinde meget av ſin tid. Dette ſted elſket hun.

Like ved ſiden av Osborn ligger Charles den førſtes ſlot, Carris Brooke, om hvilke der er ſpundet ſaa mangen en romantiſk traad. Gjerne vilde ogſaa jeg ſpinde en ende, men det faar vare til en anden gang, nu maa vi ſe at komme os iland. Og ſaa træffes vi i London næſte gang.

Paſtor L. B. Sateren og familie opholdt ſig i Minneapolis nogen dage ſidſte uke. Han var paa gjennemreiſe fra Siſſeton, S. D., hvor han hadde beſøkt ſine ſlegtninger, til Escanaba, Mich., hvorfra han har antat kald. Han blev indſat og holdt ſin tiltrædelſespræken der ſidſte ſøndag.